

Nummer 5

1. Marts 1912

61. Aargang

Legemets Opstandelse og Guds Retfærdighed.

Tale af Præs. Joseph F. Smith ved A. Milton Musfers Begravelse den 28. September 1909.

Medens jeg vil benytte en Del af Tiden, haaber jeg oprigtigt, at Fredens og Trostens Aand maa hvile over Forsamlingen, især over den sorgende Familie, og at det, jeg siger, og det, som iøvrigt udføres, maa være i Overensstemmelse med Sandheden og til Herrens Behag.

Døden er en almindelig Ting. Det er bestemt, at ethvert Menneffe skal gennemgaa denne Ildprøve, som man har kaldt den timelige Død. Det er en Skjæbne, der er fælles for enhver Mand og Kvinde, som nedstammer fra de første Forældre. De sattes først i Edens Have med den Befaling at „vorde mangfoldige og opfylde Jorden“; men der var ogsaa en anden Befaling: „Du maa frit æde af alle Træer i Haven; men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag du æder af det, skal du dø Døden“.

For at rette sig efter den Befaling at vorde frugtbar og opfylde Jorden blev det nødvendigt for dem at bryde den anden Befaling om ikke at æde af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt. Dette var Himmels egen Økonomi og Orden og Skaberens store Plan, som maatte udføres. Derfor kom Døden ind i Verden ved Lovens Overtrædelse og kom til at gjælde ikke alene vore første Forældre, men ogsaa alle deres Efterkommere, og derfor møde vi den Dag efter Dag; det forekommer mig, at det, vi kalde Døden, gjæster os hyppigere i den senere

Tid. Men det er jo ikke den virkelige Død; det siges nemlig i Guds Ord: „Salige ere de Døde, som dø i Herren, thi de skulle ikke smage Døden“. Frelseren sagde: „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve. Og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen“. Disse ere mærkelige Udtalelser, og det almindelige Menneſte kan ikke opfatte deres simple Sandhed og den Myndighed, hvormed de udtaltes.

Menneſkets Aand er et udødeligt Væſen og ligesaa individuel som Legeme og Aand, der tilsammen udgjøre et Individ eller en ſelvſtændig Perſon. Den aandelige Del af Menneſket dør ikke, medmindre Menneſket ved Overtrædelse af Guds Love hjemfalder til Straf. Men i et ſaadant Tilfælde kommer Døden i hele ſin Virkelighed, baade til Menneſkets Aand og Legeme — ikke i Form af Tilintetgjørelſe eller Opløsning af Aanden, men i Form af Bortviſning fra Sandhed, Glæde og Lykjalighed til det yderſte Mørke. Se, dette er den virkelige Død. Frelseren ſagde: „Hver, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen“. De, som tro paa Jeſum Kriſtum, ville forſtaa og erfare Opfyldelſen af dette Løfte; de ville aldrig bortviſes fra Guds Nærhed og heller aldrig lide den aandelige Død. Om end de for en Tid ere adſtilte fra deres jordiske Tabernakel, ſaa leve de dog og ville vedblive at leve; thi ved Kriſtum ere de befriede fra Dødens Herredømme og berettigede til Livet for evigt.

„Hver den, som lever og tror paa mig, skal aldrig dø“. Denne korte Sætning har en dyb Mening. Men betyder det, at hver den, som simpelthen tror, ikke skal dø? Jeg tror ikke ſaaledes; thi ſelv Djævelen tror, men det ſørnævnte Løfte gjælder alligevel ikke ham. Der gives Mange, der simpelthen tro paa Frelseren, men de Gjæringer, ſom han gjorde, gjøre de ikke, og det Arbejde, han befalede ſkulde gjøres, forſomme de og blive ſølgelig ikke berettigede til nogen Belønning. Det betyder ikke, at derſom en Perſon simpelthen tror, ſkal han atter bringes tilbage til Livet og ikke ſmage Døden; men det betyder alt, hvad der tilhører den ſtore Salighedsplan, ſom var lagt, endog før Verdens Grundvold lagdes, iſølge hvilken Menneſket ſkulde komme til denne Jord, iſølge hvilken det ſkulde falde, iſølge hvilken det ſkulde vorde frugtbart og opfylde Jorden, iſølge hvilken det ſkulde dø og opſtaa igjen, ligesom Jeſu Legeme opſtod, og ligesom hans Aand og Legeme forenedes til en udødelig Sjæl, der aldrig mere ſkulde blive Døden underkaſtet. Menneſtene bør ikke lade ſig bedrage af den Tanke, at alt, hvad de have at gjøre, er at tro, og at de derved ſkulde vorde ſalige og frelſte og modtage Løfternes Beſignelſer. „Hvo, ſom tror“ — om Troen er alvorlig og ærlig, han vil ogſaa gjøre Faderens Villie, og da ſkal han kjende for ſig ſelv, om Lærdommen er af Gud, og at han ved Lydighed dertil vil ſaa Ret til de i Løfterne givne Beſignelſer.

Broder Musser var en nobel, trofast og paalidelig Mand; en Mand af Hæder og Integritet i ethvert Tilidshverv, som blev givet ham; en Mand, som har været tro mod sin Familie, tro mod sine Naboer, tro mod sin Gud og tro mod Zions Sag fra hans første Bekjendtskab med Evangeliet indtil hans sidste Aandedræt. Hans hele Liv har været en stadig Ophjaldelse af de Forlangender, som kræves for Løstets Ophjaldelse, naar Herren siger: „Hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve, og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen“.

Jeg vil nu spørge Broder Musser's Familie, Børnene og de nærmeste Paarørende, som ere tilstede her i Dag, om I her ved det livløse Legeme føle det mørke, kolde og uhyggelige ved Døden? Eller om I føle eder oplivede ved Evangeliets og Kristi Mand? Have I hos eder selv et levende Haab om evigt Liv? Har Gud talet til eder ved sin Mands Kraft? Har han opfyldt eders Sind og opvakt eders Sjæl til at se bag Nutiden en evigvarende, lykkelig og herlig Tilværelse? Derfom det forholder sig saaledes med eder, kunne I da føle, at I staa i Dødens Nærhed? I veed, at her hvile de jordiske Levninger af En, som har været trofast; ikke alene i sin Tro, men ogsaa i de Gjæringer og det Arbejde, som han nødvendigvis maatte udføre for at sikre sig den lovede Belønning. Jeg føler ikke, at jeg staa i Dødens Nærhed.

Hans Mand er gaaet tilbage til Gud, hvorfra den kom. Der vil den modtage en delvis Dom, som bliver Enhver til Del, der forlader dette Liv, og derefter nyde den Hvile i det herlige Opholdssted, som omtales i de hellige Skrifter og i Guds Aabenbaringer til Jordelivets Børn — Guds Paradis, hvor han skal hvile fra sit Arbejde, og hvor han skal blive fri fra Sorg, Lidelser og Kvaler og der oppebie Tiden, da den Almægtige skal tale og befale Støvet at samles til et fuldkomment Legeme med hvert et Ledemod og Lem i fuldstændig Orden.

De iblandt os, som kun have været bekjendte med Broder Musser i saa Aar, have ikke set ham i fuldkommen legemlig Form, thi han kom til Skade paa Livets Rejse. Men selv om Legemet havde lidt Skade, var hans Mand fuldkommen i Form, nobel, ren og god. Naar I saa ham at se igjen i hans opstandne Legeme, da ville I se ham i hans fuldkomne Skikkelse; thi Herren har talet det. I ville se ham i hans fornygede, gjenoplivede og fuldkomne Legeme, netop saaledes, som Herren bestemte det at blive. Det vil blive i Guds og Jesu Kristi Lignelse, fuldkommen i Ansigtstræk og i alle Dele en passende Bolig for den fuldkomne Mand, som blev dannet af Gud, vor evige Fader, og ved hans Mand.

Med disse Følelser ser jeg paa Broder Musser, som han nu sover for en Tid. Hans Legeme lægges i Jorden, og hans Mand er gaaet til Fæderen og glæder sig ved at møde dem, som han her i Livet stod

faa nær i sit Arbejde for Zions Sag. Der vil han mødes med dem og trykke deres Haand for at lykønske dem og de ham; thi han har stridt den gode Strid og fuldendt Løbet og bevaret Troen.

Jeg har i tidligere Dage haft den Glæde at rejse en Del sammen med Br. Musser. Under Præs. Youngs Ledelse rejste jeg med Broder Musser, der fungerede som den præsiderende Biskops Agent i hele Utah — dengang Territorium — i Aarene 1867, 68 og 69. Vi besøgte de forskjellige Ward, reviderede Biskoppernes Bøger og Opptegnelser og underviste dem angaaende Maaden, paa hvilken disse skulde holdes i Orden. Jeg var i den Tid daglig sammen med ham, hvorved jeg lærte ham fuldstændig at kjende, og derfor veed jeg, hvad Karakter han var. Jeg lærte, at han var en Mand af Integritet, af Hæderlighed, og at man kunde stole paa ham, saa langt hans Evner rakte. Hans Søner burde være stolte herover. Børn have i Sandhed Anrsag til at være stolte og lykkelige over Fædre, om hvilke der kan bæres et saadant Vidnesbyrd som det, vi her have hørt. Jeg lærte at elske ham, fordi han var en god Mand, og jeg veed, at alt er vel med ham. Jeg veed det, fordi jeg tror paa Jesu Kristi Evangelium af mit ganske Hjerte. Jeg veed, det er Sandhed, og jeg imødegaaer Enhver, som vil benægte, at Jesu Kristi Evangelium er godt, at det er sandt, at det er virksomt, og som paaastaar, at det ikke kan udføre det, som det tilstræber, nemlig Menneskeflægtens Belsærd og Lykkeligbed.

Engen kan gjøre Sandheden til Løgn. Man kan blande Løgn med en Esterlignelse af Sandhed, men Løgneren vil ikke desmindre vedblive at være Løgn, og den Smule Sandhed, som blev tilsat den, vil maasse gjøre dens Usandhed endnu mere iøjnefaldende. Men Sandhed kan aldrig blive til Løgn og heller ikke til Falskhed. Det, som er Sandhed, vil altid vedblive at være det i Tid og Ewigbed; thi Sandhed kan ikke forandres. Det er en Sandhed, at Evangeliet lærer Mænd at blive gode, noble, dydige, velgjørende, venlige og gudsrigtige, og der findes ikke een Lærdom i Kristi Evangelium, som ikke lærer Mennesker at blive bedre, end de kunde blive uden det. Det er saadanne Sandheder, som Broder Musser annammede; Sandheden, at Gud lever, og at han aabenbarede sig selv til Mennesker i Kjød i denne Uddeling; at Jesus kom til Jorden med Himmels Gud som sin Fader og født af en Moder, ligesom I og jeg ere avlede af vore Forældre. Født af Gud besidder han Magt til et evigt Liv, hvilket er Guds Kraft. Han arvede Gud i sig selv; thi han var Guds Søn efter Kjødet; han var ogsaa Guds Søn avlet i Anden. Han kom til Jorden for at gjenløse Menneskene; fra hvad? fra Synd formedelst deres Udydighed til Loven, og fra Døden, der kom formedelst Overtrædelsen af vore første Forældre, enten de omvendte sig eller ej, enten de troede eller ikke, enten de vare retfærdige eller Syndere. Det var uden Forskjel. Enhver Sjæl, til hvem Døden

kom formedelst Syndefaldet, for hvilket I og jeg, som leve i Dag, ikke ere ansvarlige, vil blive frelst formedelst Forsoningen. Den Synd, der bragte Døden over os, men for hvilken vi ikke ere ansvarlige, er Jesus, Guds Søn, kommen til denne Verden for at sone og for at erhverve os Ret og Udgang til den første og følgende Opstandelse og at optage vort jordiske Legeme igjen, ligesom han gjorde. Han var Førstegrøden af Opstandelsen, og ligesom han opstod, saaledes stal enhver Sjæl opstaa fra de Døde. Og ligesom han paany optog sit Tabernakel, hvori hans Aand boede her paa Jorden, og i hvilket han var sødt i denne Verden, og i hvilket han voxede op, eller med andre Ord, hvori han udvikledes til sin Aands Størrelse, dette samme Legeme, siger jeg, optog han igjen, efter at det var blevet korsfæstet og lagt i Graven. Han var den samme Jesus, som var korsfæstet og lagt i Graven, men som opstod fra Graven. Saaledes bliver det med enhver Sjæl, som har en Tilværelse her paa Jorden. De ville alle opstaa fra de Døde, deres Aander ville gjenforenes med deres Legemer, og de to ville blive forenede for aldrig mere at stilles, og de ville aldrig mere smage Døden, ligesom Kristus ikke kan dø mere. De skulle alle opstaa og forblive levende udødelige Sjæle; men saa kommer Regnskabsdagen, og enhver maa da svare til sine Handlinger her i Livet. Enhver Mand vil blive dømt ifølge sine Gjerninger, enten de ere onde eller gode. Da vil den endelige Adskillelse af Faarene fra Buksene komme; de Troende fra de Bantro, de Gode fra de Onde og de Uerlige og Retfærdige fra de Uhæderlige og Uretfærdige. Herren vil sige til de Gode, til dem, som have levet efter det Lys, de besad: „Kom her paa min højre Side“; men til de Uheldige og Bantro: „Gaa bort fra mig I, som beslitte eder paa Uret“. „Jeg vil udmaale Dom til eder i Henhold til eders Handlinger, og de paa min højre Side skulle modtage Belønning overensstemmende med deres Gjerninger“.

Er der ikke Retfærdighed i en saadan Dom? Dette er, hvad Kristi Evangelium lærer, og hvad Guds Søn fremholdt; disse Lærdomme ere fornyede med Evangeliets Gjengivelse i denne Tidsalder, og det er i Overensstemmelse med den Almægtiges Retfærdighed og Visdom. Intet mindre end dette kunde komme fra Gud eller være mere i Harmoni med Billighed og Retfærdighed. Jeg ønsker at sige til alle, at dette er ingen Mythe eller Fabel, heller ingen Mennekesmening eller Mennekeslærdom. Dette er Guds Ord, udtalt af Guds egen Søn, bekræftet af Gud selv og gjentaget i denne Tid, hvori vi leve, ved Faderen og Sønnen til Profeten Joseph Smith. De, som ikke modtage det og ikke tro det, maa selv bære Ansvar, naar de fremstilles for hans Domstol, som er Livets og Dødens Herre. Vi have ingen Ret til at dømme nogen her; men vi maa forkynde Sandheden; vi maa tale Evangeliets Ord og det uden Frygt for Følgerne; thi det er Vægterens Pligt paa

Zions Mure at proklamere Evangeliet og vidne om Guds Ord, om Guds Retfærdighed, Villie og Hensigter, hvilket alt vil opfyldes i Herrens egen bestemte Tid.

Jeg glæder mig af mit hele Hjerte, naar jeg tænker paa, at denne gode Mand har adlydt Evangeliets Principper og modtaget Guds Aands Vidnesbyrd i sit Hjerte. Han troede paa Gud Fader, paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand, saaledes som de aabenbaredes til Profeten Joseph Smith og som de vare aabenbaredede til Verden i Tidens Midte ved Frelseren selv. Ikke alene troede han, men han adlød ogsaa, og han modtog Vidnesbyrdet i sit Hjerte og fulgte Guds Aands Kaldelse. Han udførte det Arbejde, som blev forlangt af ham, og sikrede sig selv de Gaver og Betsignelser, som Gud har lovet de Trofaste, ved Aandens Løfte, hvilket ikke kan brydes, ej heller forandres i dette Liv og heller ikke i det tilkommende uden ved Overtrædelse af Guds Bud.

Jeg formaner Broder Musjers Familie og Paarørende til at forblive tro mod deres Fader og de Principper, han elskede. De vare sande, og han vidste det; derfor var han samvittighedsfuld i deres Efterlevelse. Forbliv trofaste mod hans Navn, fortsæt i hans Karakter af Integritet og Hæderlighed i eders eget Liv, og vis Verden, hvis I kunne, at I ikke alene ville blive saa gode, saa trofaste og sanddrue, som han var, men om muligt overgaa ham, da I maaske besidde større Evner og kunne erholde større Visdom og Lys. Drag Fordel af de Privilegier, som ere eders, og vis Verden, at I ere det, I bør være paa Grund af den Undervisning, I have modtaget i eders Ungdom, og de Sandheder, som eders nu hedengangne Fader har plantet i eders Sind og Hjerte.

Alt Herren maa velsigne eder, beder jeg i Jesu Navn, Amen.

Skudaarets Oprindelse.

(Fra „Politiken“.)

Vi have Skudaar i Aar, og Skuddagen indtraadte d. 24. Februar. Det er ret besynderligt, at Skuddagen har faaet Lov til at skubbe den normale 24. Februar tilside og selv tage dennes Plads i Februardagenes Række. Man skulde synes, at Skuddagen, der kun optræder hvert fjerde Aar, burde undlade at forstyrre andre Februardages vante Folgeorden, og det vilde opnaas, og Ejendommeligheden ved Institutionen derhos stærkere pointeres, naar Skuddagen kom til at figurere paa 29. Februar.

Men den nugældende Ordning har op imod to Tusinde Aars Hævd. Den skyldes ingen ringere end Gajus Julius Cæsar. Da han i Aaret

47 før Kristi Fødsel tog sig for at reformere den gamle romerske Kalender og sammen med Datidens Lærde, navnlig Alexandrineren Sofigenes, udfandt, at der til Opretholdelse af fast Orden i Tidsangivelsen behøvedes en Skuddag hvert fjerde Aar, dekreterede han, at Skuddagen skulde føles ind mellem den 24. og 23. Februar.

Og Cæsars Skuddag-Dekret staar ved Magt i Dag, skjøndt man iøvrigt har tilladt sig at ændre hans Kalender. Som bekendt havde han ansat Aarets Middellængde til $365\frac{1}{4}$ Dage. Dette var en Smule for rigeligt, og i Aarhundreders Løb mærkedes Følgerne af Unøjagtigheden. I Aaret 1582 var det kommet saa vidt, at Foraars Jævnøgn efter Kalenderen indfandt sig den 11. Marts, altsaa en halv Sneg Dage for tidligt.

Saa ansaa Pave Gregorius XIII. det nødvendigt at stride ind og ved Astronomernes Hjælp skabe en mere korrekt Kalenderordning. Den af Cæsar begaaede Fejl rettedes simpelthen ved at udelade 10 Dage i Oktober Maaned 1582, saaledes at man fra Torsdagen den 4. Oktober gik over til Fredagen den 15. Oktober. For at undgaa lignende Fejl i Fremtiden bestemtes, at de Aarstal, der vare delelige med 100, ikke skulde være Skudaar, medmindre ogsaa Aarhundredernes Antal var deleligt med 4. I Medfør af denne Regel mistede f. Ex. 1900 Skudaarsværdigheden.

I Forbigaaende bemærket er heller ikke den gregorianske Kalender aldeles nøjagtig, men da Fejlen i et Tidsrum af 3571 Aar kun vil udgjøre een Dag, kan der ikke siges at være grundet Aarsag til øjeblikkelige Betyrninger. Bortset fra Rusland og Grækenland, der fremdeles anvende den julianske, er den gregorianske Kalender jo ogsaa blevet almindeligt akcepteret „indenfor Kristenheden“. Men for Skuddagens Bedkommende hæbdes, som sagt, endnu Julius Cæsars Dekret, og der synes ingen Anledning til at formode, at den romerske Imperators Bud i den nærmeste Fremtid vil blive sat ud af Kraft.

Den Gud, som gav os Landet og Sproget og gav alt,
Han findes i den Gjerning, hvortil Folket blev kaldt.

Den er det, vi vil løfte, vi mange og vi smaa,
I frygtløs Kamp mod alle, som ej ville forstaa. —
Begyndte som en Susen i Kornets Sommerdag,
Og gaar nu alt som Brusen igjennem Skogens Tag.

Bjørnson.

Fredag den 1. Marts 1912.

„Mormonens Offer“ forbydes i Amerika.

Bed en kraftig og bestemt Optræden af Utahs Guvernør, William Spry, blev en Film for levende Billeder, kaldet »A victim of the Mormons« (Mormonens Offer), bragt ud af Virksomhed paa følgende Maade:

Det kom til Guvernørens Rådskab, at nævnte Films fremvistes i New York og var bestemt til at skulle gøre en Rundrejse overalt i de Forenede Stater, men da Billederne fremstillede Mormonfolket og Forholdene i Utah samt deres Missionsvirksomhed i andre Lande i et falsk og usandsfærdigt Lys, der vilde skade Staten i kommerciel Henseende, nedsætte Folkets moralske Værd og skabe forøget Antipathi og Fiendskab mod Guvernørens Stat, henvendte han sig ad telegrafisk Vej til National-Censoratet i New York, der ved W. S. Swanson af Rex Film-Manufaktur Kompagni afgjør, hvilke Film der maa fremvises.

Guvernør Spry protesterede i Staten Utahs og Folkets Navn mod Billedernes Fremvisning, fordi det var en fuldstændig Misrepræsentation og vilde blive til ubodelig Skade for Utah ved at forgifte den yngre Del af de Forenede Staters Indbyggere's Følelser overfor Staten og Folket. En midlertidig eller en Forsøgsbevilling var rigtignok allerede givet til et stort Biografelskab i de nordlige Stater, men denne tilbagekaldtes af Censoratet paa Guvernørens Forlangende. Bladene fik, som man kan tænke sig, meget travlt med at nedraffe Guvernør Spry og hans Stat og Folk, og det store New York Blad »Morning Telegraph« brugte paa flere Spalter Ukvemsord og dybe Fornærmelser mod det Folk, Billederne fremviste paa en falsk Maade, men disse Hyl syntes ikke at fremkalde Sympathi for den tabte Sag. Censoratet udstedte nemlig Forbud mod Billedernes videre Fremvisning.

Inden Forbudet var allerede 15 Films, hver paa 3000 Fod, af Billederne blevne bestilte her i Kjøbenhavn, hvor Originalerne findes. Dette udgjør altsaa en samlet Længde af 45,000 Fod Film, der nu ingen Nytte er til for Selskaberne, som har bestilt dem. Derfor foreslog Censoren Guvernøren af Staten Utah at indkøbe dem for 15 Cents pr. Fod; men dette modsatte Guvernøren sig, da han mente, at det vilde foraarsage Skandale og være ensbetydende med at gøre sig meddelagtig i Forsøg paa Pengeafpresning.

Vor Kirkes engelske Organ »Deseret News« siger derom: „Det omhandlede Film var produceret i Danmark og af danske Skuespillere, og det danske Filmkompagni solgte Patentretten til »The great Nor-

thern Company« i Amerika, som igjen bestilte 15 Kopier deraf til Brug i de Forenede Stater. Filmene ere allerede blevne fremviste mange Steder i det store New York.

At Guvernørens Fjer for at undertrykke disse Billeder i New York og andre Steder, hvor de vilde have skadet Utahs gode Navn og Rygte og kastet Skygge paa noget religiøst Samfund, har baaret Frugt fremgaar af et Telegram fra »The Motion Picture and Distribution Company«, der lyder saaledes:

„Vort Kompagni anser det for skadeligt og beklager derfor meget, at Billeder, som kunne fremvabe Klassefjend og virke nedsettende paa noget religiøst Samfund, ere blevne fremviste. Vi kjende absolut ikke andet til Billederne „Mormonens Offer“, end at vi have set dem averterede. De ere ikke udgivne af os eller af vor Exchange.“

Telegrammet, der sendtes fra Guvernør Spry til Censoratet i New York, lyder saaledes:

„Min Opmærksomhed er bleven henledt paa en Artikel i »Moving Picture News« for 30. December, som omhandler »the Mormon«, et Drama fra Vesten, der fremvistes af det amerikanske Film Co. den 25. Januar 1912; ligeledes paa en Artikel i »Moving Picture World«, der indeholder Billeder af »A Victim of the Mormons«, som skal fremvises af the great Northern Film Co. den 3. Februar 1913.

Paa Utahfolkets Begne anmoder jeg paa det alvorligste om, at disse Billeders Fremvisning forbydes, idet jeg gjør opmærksom paa, at Billederne kun ville tjene til at forny og optænde Fordomme imod vor Stat. I flere Aar ere Utahs kommercielle Interesser blevne besværede, den industrielle Udvikling hæmmet og Utahs Borgere misrepræsenterede og angrebne ved ondskabsfulde Fremstillinger angaaende Folkets religiøse Tro og moralske Ethik.

Levende Billeder have opnaaet at udøve en underfuld Indflydelse paa Nationens Dannelse, og de bringe mere end noget andet Fornøjelse og Belæring til et stort Antal Menneſter. Jeg tror derfor, man ved Valget af Billeder bør tage Hensyn hertil, og jeg henstiller ærbødigst, at da der er saa meget af Storhed og Skjønhed i Utahs Bjerge, Strømme, Søer og Dale og saa mange Inspirationer i Folkets Arbejde og Forretning for at udvinde Rigdomme fra Statens Bjerge og Sletter og Folkets Levesæt der, som vil blive opløstende og forædlende med Hensyn til Landets Opbyggelse, og saa meget godt i Utahs Værdomsanstalter, der løfter Oplysningens Fane højt, er der ingen Grund til at tage sin Tilflugt til Fantasi-billeder, især naar disse fremstille usandsfærdige Historier, saaledes som Tilfældet er med forannævnte Billeder, der skandalisere en Stat og dens Indbyggere og fylde Nationens Børn med fejlagtige Begreber om Utah. Denne smagløse og taabelige Ondskab bevirker, at Amerikanere blive en Skive for Foragt og Haan.

Vil De ikke venligt standse disse Billeders videre Anvendelse og til-lade os at hjælpe til at vælge saadanne levende Billeder, som ville give sande og korrekte Begreber om Utah og dens Befolkning.

William Spry,
Guvernør for Utah."

Vi gjengive ligeledes et Telegram fra Guvernør Spry til Mr. Swanson:

„Mange Tak for Deres ærede af 11. Januar og for den Nar-vaagenhed, De viser overfor anstødelige Films. Behag at mærke Dem, at mit Telegram af 9. Januar var ikke en Protest paa Mormontirkens Begne, men paa hele Staten Utahs Begne. Medens jeg, et Medlem af Mormontirken, er glad ved at henvende mig til Fabrikanterne af disse Films for at faa disse sat ud af Anvendelse, saa fremsatte jeg i Tele-grammet de Grunde, som Folket i en uafhængig Stat havde Ret til at fremsætte mod Forevisningen af saadanne Billeder, der vilde afsted-komme uoprettelig Skade ved at fylde den opvoksende Ungdom i Landet med Modfølelse og Afsty for vor Stat. Jeg ønsker, at De vil bringe min Protest videre og lade det blive bestemt forstaaet, at jeg aldrig bi-falder hverken for Staten Utah eller nogen Institution eller enkelt Per-son i Staten, at der udbetales Penge for at fjerne anstødelige Billeder, da det vilde blive en højt farlig Methode; thi ligesaa snart Staten begyndte at indkjøbe saadanne Films, vilde der ingen Ende blive paa Indløsning af den Klasse Billeder. Personlig ønsker jeg at tilkjendegive de Folk, som ere ansvarlige for Frembringelsen af disse Films, at der-jom de anvendes til Fremvisning, vil jeg bruge al min Indflydelse hos Utahs lovgivende Forsamling for at faa vedtaget Love, der fuldstændig ville sætte en Stopper for levende Billeders Fremvisning i Staten Utah.

William Spry,
Guvernør for Utah."

Det er en velbekjendt Sag, at netop den ene Film „Mormonens Offer“ har gjort sin Runde i hele Skandinavien, og for dens Entrepe-nører har den været „Gaasen med det gyldne Æg“, et rigtigt Klasse-stykke. Hvor megen direkte Skade den har gjort os, hvis den forøvrigt har gjort os nogen, kan ikke bestemmes; men en Ting er vis: at den har tabt sit Ry her paa Grund af dens Upaalidelighed og usandsærdige Fremstilling af flere Scener. Skjøndt en af Filmkompagniets Repræsen-tanter kom her til vort Missionskvarter for at samle Detaillerne af Daabshandlingen og paa Stedet, lige ved Døbefonden i Kjælderetagen, fik at se, hvordan en saadan Handling udførtes, have dog de ubidende og fejtede Skuepillere faaet den Scene til at minde om, naar en Garver lægger Huder i et Barkefar; de fleste Tilskuere veed, at ingen Mormon-daab foregaar paa den Maade, og flere af de øvrige Scener staa

i samme Forhold til Sandheden, Her i disse Lande nød man Morstaben (?) paa vor Bekostning, og Ingen løstede sin Røst til vort Forsvar. Guvernør Spry derimod kunde ingen Fornøjelse se i Sludderet, men optog det som ramme Alvor og handlede resolut og med Bestemthed. Han trykkede paa den rette Knap for at standse Makværket. Hvordan vilde det nu være, hvis Filmfabrikken her producerede en ny med Guvernør Spry i Hovedrollen og gav den Navnet „Guvernørens Offer“.

Red.

Mere om usandfærdige Films angaaende Staten Utah og Folket der.

Efter at Artiklen „Mormonens Offer“ var skrevet, har Posten bragt friske Efterretninger fra Salt Lake City, der vise, med hvilken Alvor Sagen er blevet grebet an. »Deseret News« for 10. Februar indeholder følgende desangaaende:

„W. S. Swanson fra Rex Motion Picture Manufacturing Company i New York, som har været saa ivrig for at hindre Fremvisningen af flere Sæt usandfærdige og usømmelige Films for levende Billeder, der kunde skade Utah, er her i Staden. Han havde en Samtale med Guvernør Spry i Morges og ligeledes med Kirkens Første Præsidentskab. Selv udtalte han sig saaledes: „Ikke et Djeblik ventede jeg en saadan Opmærksomhed og en saa venlig Behandling for de ringe Bestræbelser, jeg har gjort mig for at hindre Fremvisningen af visse Films for Offentligheden. Mit Besøg hos Guvernøren var den mest glædelige Overraskelse; jeg betragter ham som den behageligste og intelligenteste Mand, jeg har mødt i lang Tid. Jeg forklarede ham, at det Kompagni, som handler med amerikanske Films, aldeles intet havde at gjøre med Udbredelsen af de to, som omhandle Utah og Mormonerne. De ere kjøbte fra Udlandet og maa opnaa Statsbevilling for at kunne fremvises. Jeg møder med Sekretær Caine af Commercial Club i Eftermiddag for at planlægge Maaden, paa hvilken vi kunne opnaa, at det nationale Censurat stryger Filmene fra Listen og lader Handlingen blive bekjendtgjort, hvorved deres Anvendelse vil begrænses. Dog kan jeg forsikre, at disse Billeder ikke ville blive fremviste i California, Washington, Missouri, Montana og Arkanjas. De amerikanske Kompagnier, som fabrikere de andre Films, have lovet at standse de omtalte. Guvernøren forstaar nu Meningen med mit Forslag om at opkjøbe Filmene som den letteste Maade at bringe dem ud af Tilværelsen, og han siger med stort Eftertryk, at han aldrig et Djeblik har opfattet min Hensigt anderledes end til Utahs og Folkets Fordel.“

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne ville blive afholdte som følger:

Aarhus,	Lørdag	og	Søndag	den	30. og 31.	Marts.
Aalborg	"	"	"	6.	"	7. April.
Kristiania	"	"	"	13.	"	14. "
Bergen	"	"	"	20.	"	21. "
Trondhjem	"	"	"	27.	"	28. "
Kjøbenhavn	"	"	"	4.	"	5. Maj

Konferencen tager hvert Sted sin Begyndelse Lørdag Aften. Søndag Formiddag vil blive overladt til Søndagskolerne, Eftermiddag og Aften til almindelige Forsamlinger.

Fredag Aften før Konferencen ville Ungdomsforeningerne afholde Fællesmøde, hvor saavel statistiske som finansielle Rapporter fremlægges, og et underholdende Program udføres. Mandag Aften vil et populært Foredrag blive holdt over et eller andet interessant Emne.

Vi haabe, at alle, baade Medlemmer og Benner, ville indrette sig saaledes, at de kunne komme til Stede ved alle Møderne og hjælpe til at gjøre Konferencerne gode og livlige, samt at de ville aabne deres Hjem for vore Missionærer og besøgende Søskende og Benner.

Korrespondance.

Haugejund, Norge, den 30. Januar 1912.

Præsident Andrew Jensen,
Kjære Broder!

Vi ville herved gjøre Dem bekendt med vor Stilling og Virksomhed i denne Del af Missionen. Vi glæde os over en ny Sejr her i Haugejund. I Biograftheatret blev der fremvist en Film, som kaldtes „Mormonens Offer“, og som vakte stærkt Bevægelse blandt Folket, uden at det dog udartede til Haandgriberligheder. Billederne fremvistes fra 25. til 28. Januar inklusive. Den første Aften stillede vi udenfor Theatrets Dør og uddelte til de Besøgende et lille Skrift: „Svar til Hr. Jansen Fuhr“. Derpaa lod vi trykke nogle Hundrede Flyvesedler, som bekendtgjorde, at vi vilde afholde et Møde den 29. Januar i vort eget Lokale. Disse Flyvesedler uddelte vi sammen med førstnævnte Skrift den anden Aften ved Døren. Flyvesedlerne meddelte tillige, at de fremviste Billeders Falskhed vilde blive paavist af Ældste L. C. Monsen fra Salt Lake City, Utah.

Bed det berammede Møde var vort Lokale med Sideværelse aldeles fyldt, ligesaa Trappengange og Korridor, og ved en nøjagtig Optælling

viste det sig, at der var 114 Fremmede tilstede foruden vore egne Menighedsmedlemmer. Forsamlingen bestod af Byens bedre Klasse, og Tilhørerne vare, paa saa Undtagelser nær, rolige og opmærksomme. Mødet aabnedes som sædvanlig med Sang og Bøn, hvorefter Broder Monson i et Foredrag paa ca. en Time klart og virkningsfuldt imødegik de mange vilde og usandsfærdige Rytter angaaende Utahs Folk og Lære og hentede sine Beviser fra Fkke-Mormoners Optegnelser og personlige Observationer blandt Folket selv i deres daglige Liv og Hjem. Han hævdede, at „hvid Slavehandel“, hvad Billederne søge at bevise, hverken findes i Mormonernes Lære eller i deres Praxis, og endte sit udmærkede Foredrag med at appellere til Folkets Tolerance, at tilstede enhver Mand og Kvinde fuld Frihed til at dyrke Gud i Overensstemmelse med sin egen Samvittighed.

Ældste John E. Larsen holdt derefter en kort Tale, hvori han bekræftede Sandheden af alt det, som den første Taler havde sagt; samtidig beklagede han, at saadanne opdigtede Historier, saa absurde og saa langt fra al Sandhed, kunde fremsøres paa Films og forevises for Tusinder af ustyldige Mennesker, som ikke forstode bedre, end at alt, hvad man ser paa disse Billeder, og alt, hvad man læser i Bøger og Blade, er Sandhed; derved komme fejlagtige Indtryk og falske Begreber til at indtage Sandhedens Plads, og Følgerne ere, at et ustyldigt og godt Folk brændmærkes som Forbrydere og Bedragerere.

Bed Mødets Slutning forlode Deltagerne Lokalet i god Orden, og mange udtrykte deres Tilfredshed over de Beviser, som vare blevne fremsorte, og de Svar, som vare blevne givne for at vise, at „Mormonens Offer“ var intet andet end en ondsfabsfuld Opdigtning, vel stiftet til at bringe Penge i Ejerenes Lomme.

En Herre i Forsamlingen opfordrede til Diskussion; men han ønskede den privat og ikke offentlig; han var imidlertid kjendt blandt Folket som en Mand af mindre god Karakter, og han var netop af den Grund bleven udelukket fra flere Samsund, som han tidligere havde tilhørt.

Vi forvente kun gode Resultater af det Hele, da det har skabt flere gode Venner for os blandt gode, hæderlige Mennesker, og Brigham Youngs Ordsprog synes at blive virkeliggjort, naar han sagde: „Hver Gang I give Mormonismen et Spark, saa sprede I den videre omkring“. Med venlig Hilsen til Dem selv og Brødrene paa Kontoret forblive vi Deres i Sandhedens Sag forbundne Medarbejdere,

Laurence C. Monson.

John E. Larsen.

Cigarettens ødelæggende Virkning.

(Fra »Deseret News«.)

Medicinere erklære, at Tobakken i ingen Form er mere skadelig end som Cigaret. Røgen er mild og let at indaande, og derved bliver Faren saa meget større, fordi den føres direkte ind i Lungerne og derfra ud i Blodet, hvorfra Nikotingiften hæmmer Legemets baade fysiske og mentale Udvikling.

Derfor er Cigaretten bleven Gjenstand for særlig Legislation, hvorved der henfigtes til at forbyde Brugen deraf. Dens Brug blandt Drengene er mere ødelæggende end andre daarlige Vaner, og netop derfor bør der sættes en Stopper derfor; men desværre tiltager dette Onde i en foruroligende Grad. Den aarlige Fabrikation af Cigaretter alene beløber sig til mere end 8,000,000 Dollars (29,600,000 Kr.). Dette betyder en Forøgelse af $1\frac{3}{4}$ Mill. Dollars for Aaret 1910.

I Chicago er Cigarettrykning bleven gjort til Gjenstand for nøjagtig Undersøgelse. I 88 Skoler fandtes 2,402 Elever, som vare henfaldne til Brugen af Cigaretter. Af disse vare kun 6 pCt. istand til at følge med i Studierne, og da der findes 235 Skoler i Chicago og 88 af disse have 2,402 Cigarettrygere, saa har man Lov til at antage, at der findes 5000 saadanne i alle Chicagos Skoler tilsammen, og at kun 400 af disse ere istand til at følge med i Skolearbejdet.

Mary Darrow-Olsen, Principal ved Mc Cash Skole i Chicago, siger, at alene i de sidste 5—6 Aar er Cigaretvanen tiltaget meget, og at i den korte Tid ere flere Tusind Skoledrengene bleve saa forfaldne dertil, at de baade fysisk og mentalt ere udhygtige til videre Fremgang. Hun siger endvidere: Hvad angaar min personlige Kundskab om Følgerne for Skoledrengene af denne Vane, da har jeg med stor Opmærksomhed iagttaget dem de sidste tre Aar, i hvilken Tid mindst 125 af Drengene have været under mit personlige Ophsyn. Disse Drengene røg fra 2 til 20 Cigaretter daglig, men kun 10 af dem magtede at holde Skridt med Klassen, skjøndt 19 af dem tilhørte lærde og intelligente Familier. Iblandt disse 125 Drengene fandtes alle de Elever, som vare fra 2—5 Aar ældre end den almindelige Klasse af Elever, medens 90 pCt. af dem vare overmaade vanskelige at styre, og alle de, der skulkede fra Skolen, tilhørte den Klasse, som brugte Cigaretter.

Et Anti-Tobak Selskab blev stiftet, og i dette lod de fleste af Drengene sig indmelde. Ved venlige Samtaler med dem blev Fristelsen med dens ødelæggende Følger lagt klar for dem. 24 af dem forklarede, at Grunden til, at de ikke kunde lære deres Lektier, var den, at de det meste af Tiden vare for søvnige til at læse. 30 af dem sagde, at de vare saa svimle efter Røgningen, at de ikke kunde tænke. 22 af dem kunde ikke skrive smukt, fordi deres Haand ryttede for stærkt, medens

andre erklærede, at de følte sig matte, naar de skulde gaa. Mange af dem klagede over, at de nu ikke kunde løbe nogen Strækning af Betydning, medens de, inden de begyndte at ryge, kunde løbe saa hurtigt som nogen. Omtrent alle fortalte mig, at de led af Hovedpine, og saa godt som alle uden Undtagelse sagde, at de ikke kunde lære deres Lektier til Trods for, at de Aften efter Aften forsøgte derpaa.

»Krohn's Physiology and Hygiene« siger paa Side 62: „Tobakfens ødelæggende Følger for Ungdommen ere endog værre i Form af Cigaretter, da mange af disse ere iblandede med Opium, og Omflagspapiret er præpareret med giftige Stoffer“. . . . „Men denne Sag har ogsaa en anden Side. Saa længe Mænd kunne saa Cigaretter og Cigaretpapir, er det omtrent umuligt at holde Cigaretter borte fra Skoledrengene. Der ved mene vi, at disse ville fra Gader og Kenderstene tage Stumper op, som Mænd, der maaste ere befængte med en eller anden smitsom Sygdom, have holdt mellem deres Læber, og hvorved Sygdommen let kunne overføres paa den uskyldige Dreng. Det er et saare uhyggeligt Billede at tænke sig: En smittebærende Cigaretstump taget op fra en uhumst Kendersten og derefter stukket ind i en ren Drengs Mund.“

Sidste-Dages Hellige ere fuldkommen enige i disse Udtalelser. Vi takke Gud for „Bisdomsordet“, som er given ved Aabenbaring til hans Folk, og de lovede Betsignelser ville følge den trofaste Efterlevelse deraf, hvilket Tusinder og atter Tusinder af denne Kirkes Medlemmer ere rede til at bevidne.

Red.

At lære Barn at blive egennyttige.

(Fra Young Womans Journal.)

Der findes Forældre, som selv lære deres Børn at blive egennyttige og selvgode. De gjøre enhver Ting for dem uden at lade dem yde noget til Gjengæld. De lade aldrig Børnene fornemme den Glæde, som kommer af at være venlige og tjenstvillige overfor andre.

I Spørgvognen sidde Børn ofte ned, medens ældre Personer maa staa op. Alt for ofte tage Forældre kun Børnenes øjeblikkelige Behagelighed i Betragtning, men de kunne ikke se Resultaterne deraf i deres senere Liv. Mange Mødre slide sig selv op ved Overanstrengelse, fordi de ikke ville lade Børnene tage Del i Arbejdets Byrder. Nogle Forældre mene, at Børnene ikke kunne hjælpe til i Hjemmet, saalænge de gaa i Skole. Men hvorfor kunne de ikke det? Fordi det ikke bliver forlangt af dem.

Der findes mange baade Piger og Dreng, som selv maa arbejde for at erhverve sig Skolelærdom, og mellem dem findes ofte de bedste Studenter. Derfor kunne Børn, som leve i deres egne Hjem, ogsaa udføre Arbejde baade før og efter Skoletid.

Der er ofte i Hjemmene for lidt System og Diciplin. Alt er et Raos om Morgenens; Klædningsstykker, Bøger og andre Ting ligge mellem hverandre, og Taalmodigheden sættes paa Prøve, og Tid tabes ved at søge efter dem; hvis det modsatte var Tilfældet, kunde den Tid anvendes til Arbejde i Huset. Lad Børnene forstaa, at det ikke er under deres Værdighed at hjælpe til med enhver Ting, som ikke overstiger deres Kræfter. Lad hvert Barn have en bestemt Gjerning at udføre, og se til, at den gøres. Der hersker altid en god Aand i saadanne Hjem, hvor alle deltage ikke alene i Behagelighederne og Velsigelserne, men ogsaa i Arbejdet og Pligterne. Netop saadanne Hjem ere en god Skole og Opdragelsesanstalt for et korrekt Levnet.

Ufamnelig Adfærd.

(Fra Journal of Education.)

Enhver, som kjender Utah, maa, selv om han ikke føler nogen Tilbøjelighed til at betragte de Hellige som gjennemgaaende hellige, harmes over Maaden, hvorpaa dette Folk behandles i Blade og Tidsskrifter, der i alt Fald burde have nogen Respekt for det Sømmelige.

Vi have kjendt Utah i 36 Aar. Vi kjendte det i Brigham Youngs og Orson Pratt's Dage. Vi kjendte det, da Tffe-Mormon-Elementet ingen Betydning havde, og vi kjendte det, da Federalregjeringen indskærpede Lovene. Vi ere bekendte med Salt Lake City og Provo og mange mindre Stæder fjern og nær. Vi kjendte Utah og dets Folk, da der ingen Frygt var for Indblanding fra Inderverdenen, og vi kjende Staten, som den er i Dag; derfor veed vi, hvor ufamneligt det er at omtale og nedsette Folket der for den nuværende Generation paa en Maade, saa at Løgn kaldes Sandhed og Sandhed faar Udseende af Løgn.

Vi ere ikke dette Folks Advokater, men vi tro, at den sensationelle Maade, paa hvilken det angribes i Tidsskrifter og Blade, er saa usforsvarlig og grundløs, at den bør stemples som ufamnelig.

Indhold:

Regemets Opstandelse og Guds Retfærdighed	65	gaaende Staten Utah og Folket der	75
Skuldaarets Oprindelse	70	Foraar-konferencerne	76
Redaktionelt:		Korrespondance	76
„Mormonens Offer“ forbydes i Amerika	72	Cigaretens ødelæggende Virkning .	78
Mere om ufandfærdige Films an-		At lære Børn at blive egennyttige	79
		Ufamnelig Adfærd	80